

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1987 r. w sprawie zasad wartościowania pracy (Dz. U. Nr 8, poz. 44 oraz z 1988 r. Nr 3, poz. 17 i Nr 10, poz. 74),
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1988 r. w sprawie wartościowania pracy w sferze budżetowej (Dz. U. Nr 6, poz. 52),
- 3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1988 r. w sprawie zasad wartościowania pracy w przemyśle węglowym i energetycznym (Dz. U. Nr 25, poz. 172).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1990 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: w z. *J. Szreter*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 17 sierpnia 1990 r. (poz. 355)

TABELA ROZPIĘTOŚCI PUNKTOWYCH DLA POSZCZEGÓLNYCH KATEGORII ZASZEREGOWANIA DO BUDOWY TARYFIKATORÓW I TABEL STAWEK WYNAGRODZEŃ ZASADNICZYCH PRZY WYKORZYSTANIU METODY WIODĄCEJ WARTOŚCIOWANIA PRACY

Kategoria zaszeregowania	Liczba punktów
I	do 20
II	21 — 35
III	36 — 50
IV	51 — 65
V	66 — 80
VI	81 — 95
VII	96 — 110
VIII	111 — 125
IX	126 — 140
X	141 — 160
XI	161 — 180
XII	181 — 200
XIII	201 — 220
XIV	221 — 240
XV	241 — 260
XVI	261 — 280
XVII	281 — 300
XVIII	301 — 320
XIX	321 — 340
XX	341 — 365
XXI	366 — 390
XXII	391 — 420

Uwaga: Kategorię XXII zaszeregowania stosuje się również, jeżeli w wyniku dokonanej wyceny liczba punktów przekracza 420.

356

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 23 sierpnia 1990 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie struktury organizacyjnej Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz ustalenia siedzib, właściwości i organizacji ośrodków zamiejscowych tego Sądu.

Na podstawie art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz o zmianie ustawy — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. Nr 4, poz. 8 i Nr 19, poz. 68, z 1989 r. Nr 73, poz. 436 i z 1990 r. Nr 53, poz. 306) oraz art. 125 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. —

Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1990 r. Nr 23, poz. 138, Nr 34, poz. 198 i Nr 53, poz. 306), w związku z art. 10 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz o zmianie ustawy — Kodeks postępowania administracyjnego zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 lutego 1981 r. w sprawie struktury organizacyjnej Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz ustalenia siedzib, właściwości i organizacji ośrodków zamiejscowych tego Sądu (Dz. U. Nr 5, poz. 21, z 1982 r. Nr 45, poz. 301 i z 1986 r. Nr 38, poz. 190) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Naczelny Sąd Administracyjny działający w Warszawie:

1) orzeka w sprawach skarg na akty wydane przez organy mające siedzibę na terenie województw: warszawskiego, białostockiego, ciechanowskiego, łomżyńskiego, łódzkiego, ol-

sztyńskiego, ostrołęckiego, piotrkowskiego, płockiego, siedleckiego, sieradzkiego, skierniewickiego, suwalskiego i wrocławskiego,

2) rozstrzyga spory o właściwość pomiędzy organami samorządu terytorialnego a terenowymi organami administracji rządowej.”

2) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Ośrodki zamiejscowe właściwe są w sprawach skarg na akty organów mających siedzibę na terenie województw objętych właściwością ośrodków zamiejscowych określoną w § 3.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *A. Bentkowski*

357

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WSPÓŁPRACY GOSPODARCZEJ Z ZAGRANICĄ

z dnia 22 sierpnia 1990 r.

w sprawie dozoru i kontroli celnej oraz poboru opłat.

Na podstawie art. 70 ust. 2 pkt 2 i ust. 5 pkt 2—4 oraz art. 88 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 75, poz. 445) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepis ogólny

§ 1. Powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia artykuły oznaczają artykuły ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. — Prawo celne (Dz. U. Nr 75, poz. 445).

Rozdział 2

Kontrola i dozór celny towarów i środków przewozowych

§ 2. 1. Po doręczeniu dokumentów przez podmiot dokonujący obrotu towarowego z zagranicą, przewoźnika lub spedytora funkcjonariusz celny sprawdza stan zamknięć celnych na środkach przewozowych lub towarach, zgodność cech i numerów tych środków z dokumentami, a w miarę potrzeby może sprawdzić stan opakowań towarów, ich ilość, znaki i numery.

2. W razie stwierdzenia rozbieżności z treścią dokumentów lub uszkodzenia opakowania albo zamknięć celnych lub w razie dokonania przeładunku określonego w art. 43, funkcjonariusz celny przeprowadza rewizję celną towaru. Odpowiedni protokół na powyższą okoliczność przy przewozie pojazdami drogowymi sporządza funkcjonariusz celny z udziałem przewoźnika lub spedytora, a w innych rodzajach przewozu — przewoźnik albo prowadzący magazyn, przyjmujący towar na przechowanie, z udziałem funkcjonariusza celnego.

3. W toku wykonywania czynności przewidzianych w ust. 1 i 2 funkcjonariusz celny przeprowadza w miarę potrzeby rewizję celną środka przewozowego.

§ 3. 1. Po dokonaniu czynności przewidzianych w § 2 funkcjonariusz celny nakłada zamknięcia celne bezpośrednio na dostarczone towary lub na środki przewozowe.

2. Nie nakłada się zamknięć celnych na towary:

1) znajdujące się na statkach morskich, z wyjątkiem broni palnej, amunicji, materiałów wybuchowych, środków obezwładniających, napojów alkoholowych, wyrobów tytoniowych, używek oraz przedmiotów innych niż potrzebne do osobistego użytku, posiadanych przez członków załogi,

2) przewożone zgodnie z przepisami o przewozach bez opakowania w niektórych wagonach, otwartych barakach albo innych środkach przewozowych.

3. W innych wypadkach niż określone w ust. 2 można zaniechać nakładania zamknięć celnych, jeżeli nie zachodzi obawa naruszenia tożsamości towarów celnych.

§ 4. Przepisy § 2 i 3 stosuje się odpowiednio do towarów składanych i przechowywanych w składach celnych.

§ 5. 1. Na przekazywany towar nakłada się zamknięcia celne.

2. W razie niemożności nałożenia zamknięcia celnego opisuje się towar w dokumencie przekazowym lub w inny sposób zapewnia się ustalenie jego tożsamości.